Az élő reménységről

Alapige: 1Péter 1,3 ***„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.”***

Testvérünk ravatalánál Isten vigasztaló igéje elé reménységről beszél. Feltehetjük a kérdést: hogyan lehet ilyenkor élő reménységről beszélni, Reménységről akkor, amikor veszteségben, elvesztésben vagyunk?

Az életünk elképzelhetetlen reménység nélkül! Nem tudunk élni reménység nélkül! Élő reménység nélkül. A *jelen helyzetüket a jövőre vonatkozó reménységük határozza meg.* Amit hiszek a jövőről, az teljes mértékben meghatározza a jelenemet. S mivel hogy reményre lettünk teremtve, ami a reménységünk alapja a jövőt illetően, az teljes mértékben meghatározza azt, hogy hogyan éljük meg a jelenünket! Szükségünk van hát erre az élő reménységre! De mi is ez hát?

Péter apostol nagy hálaadó imádságnak a tartalma az élő reménység. Úgy bugyog elő belőle, mint a forrásból a víz! Ez volt az a hatalmas erő az apostol életében, amely az egész életének új fordulatot adott: Az élő reménység, amelyben Isten újjászülte őt, Krisztus halálából való feltámadása által. Azért nagyon jó, ha belegondolunk, hogy mi az élő reménység, mert a elvetélt reménységről szinte mindenki tud tapasztalatok alapján. Nincs olyan ember, aki ne reménykedett volna valamiben - hiába. Péter apostol is nagyon jól ismerte a lemondás. Az ő életében is volt olyan időszak, amikor minden-minden reménye szertefoszlott. Pedig hogyan reménykedett Jézusban! Reménykedett az Isten országa eljövetelében. Aztán látta a Golgotát. ott függött élete reménysége, mintha az élete hevert volna romokban, élete omlott volna össze, amikor ránézett arra a keresztre. Mindennek vége van! Van-e egyáltalán értelme, hogy tovább éljen, mikor a reménységei összeomlanak?! Ahogy sokan mondják: „Érdemes még tovább élni?” S itt, ebben a mai szakaszban valami egészen mást olvasunk Pétertől: egy lobogó, erőteljes vallomást. *„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, Aki az Ő nagy irgalmassága szerint újjászült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által”*. Mi történt vele közben? Nem más, mint hogy nagypéntek után eljött a húsvét. Jézus feltámadt! Ami összeomlásnak látszott, temetésnek és halálnak és a reménység kimúlásának, az tulajdonképpen egy új kezdet volt. Egy egészen új reménység kezdete, az élő reménységnek a kezdete. Itt van az alapja minden igazi reménységnek, amelyik soha nem fog elvetélni, kimúlni. Az élő reménység alapja tehát ebben a tényben, történeti tényben, hogy Jézus feltámadt a halálból. S az ígéret ezzel kapcsolatban így szól: „*a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt”* (2Kor 4,14). Péter ezt örök dicsőségnek nevezi. Ez az a távlat, ez az a jövőbeni reménység, ami biztos, és ami ha él bennünk, élő lesz a reménységünk, s ez az élő reménység meghatározza azt is, hogy hogyan éljük meg a mindenkori jelent! Voltatok már úgy, hogy akkora volt a nyomás, hogy lassan minden elmaradt, és egyedül ez a reménység élet, az örök dicsőség, az örökélet reménysége? Azonban az élő reménység több ennél. Nem csak ezt a végső reménységet takarja. Ne csak a halál utáni élet, az örök, dicső élet reménységére gondoljunk!

Természetes, hogy ez is benne van a keresztyén reménység fogalmában, végső kiteljesedésében. De nemcsak arra, hanem a földi világra is, és ennek a problémáira is vonatkozik ez a reménység. Az a görög szó, amit ebben az igeszakaszban „remény”-ként fordítanak, (az ἐλπίδα /elpida/ kifejezés), „buzgó, bizakodó, biztos elvárás”-t jelent. A hívő reménye tehát nem csupán „élő”-, hanem minden tekintetben „eleven”-, azaz a szó szoros-, és átvitt értelmében is *„életrevaló”. A mindennapi életben is horgony a hívő ember számára.* Az igazi hit egyúttal mindig reménység és hogyha valaki hisz ebben, nyugodtan tekinthet bármilyen helyzetben reménykedve a holnap és a holnapután elé élő reménységgel. De ez a reménység, amiről itt szó van, nem az a színtelen idealizmus, amely egészen egyszerűen szemet huny a valós tények és problémák előtt, nem látja meg azokat.

Semmiképpen sem az az olcsó optimizmus, amelyik minden további nélkül könnyelműen átnéz a problémák felett, ahogy a sorozat első részében beszéltünk erről. Ez a reménység semmiképpen sem álomvilágba, illúzióba való belemerülés az élet kemény realizmusából. Épp ezek azok a dolgok, ez az illúzió, ez a menekülés, az álomvilág, az optimizmus, az idealizmus, éppen ez az, ami miatt a költő ezeket a borongó sorokat írta a reménységről: *„Földiekkel játszó égi tünemény, istenségnek látszó csalfa, vak remény... csak maradj magadnak, biztatóm valál, hittem szép szavadnak, mégis megcsalál!”* Ez az a reménység, ami megcsal. Az élő reménység, amiről Péter beszél, egészen más.

Reménykedni, azt jelenti, hogy *az Isten lehetőségével számolni.* Ez az új dimenzió, ami belekerül az ember életébe, az Isten lehetőségének a dimenziója. Ezt jelenti reménykedni. Számolni kell mindenféle helyzetünkben Isten lehetőségével. Tehát nemcsak azt jelenti, hogy számolok azzal, hogy majdcsak jobbra fordul a dolog, majdcsak kilábolok ebből a kutyaszorítóból, amibe belekerültem, majdcsak a kedvem szerint történnek az események. Hanem azt a reménységet: arra a Valakire számítani, Aki már egyszer a történelem folyamán húsvét reggelén hitelre méltónak és képesnek bizonyult a legreménytelenebb problémákkal szemben. Ez a reménység azt az abszolút bizonyosságot jelenti, hogy az Isten, Aki Jézust a halálból feltámasztotta, most is itt van. Ez az Isten most is uralkodik, ez az Isten kezében tart mindent most is, mindenféle helyzetben. Az élő reménység arra számít, hogy Jézusnak a földön való megjelenésével elindult valami hatalmas isteni beavatkozás: a megváltás folyamata, és ezt a beavatkozást Isten tovább folytatja és diadalra viszi a teljes kibontakozásig. Hiszen az ígéret így szól: *„Aki elkezdte bennünk a jó munkát, el is végzi a Krisztus Jézus napjára.”*

Úgy foglalhatnám össze: *a mi reménységünk sohasem valamire, hanem mindig Valakire irányul, és ez a legfontosabb.* Nem valamire - hogy valahogyan lesz, megfordul a sorsom, kimenekedem valamiféle bajból -, hanem mindig Valakire. Az élő, hatalmas, kegyelmes, megváltó Istenre magára. Testvérek, épp ezért nincs reménytelen helyzet, akármennyire is összekuszálódtak az események szálai valakinek az életében. Akármilyen megfoghatatlannak is látszik egy probléma, vagy a szorongatás ideje tűnik végtelennek. Akármennyire semmire sincs kilátás, nem reménytelen sohasem, mert a mi reménységünk azon alapul, hogy Isten Jézus halálában és feltámadásában feltárta előttünk a szívét - vigyázzunk, nem az útjait, hanem a szívét tárta fel előttünk! Tehát nem tudjuk, mit akar velünk, merre vezet, mit hoz reánk, az útjait elrejtve hagyta, de egyet határozottan tudunk: hogy Isten tartja kezében a sorsunkat és irányítja az eseményeket. Ő Jézusban mellénk állt, és mindazzal, amit még cselekedni akar velünk, mindig hű marad ahhoz, amit Jézusban kijelentett. Jézusban pedig azt jelentette ki, amit magának Jézusnak a neve jelent, hogy „velünk az Isten”. Ehhez Ő mindig hű marad. Ez a mi reménységünk alapja.

Három biztató üzenettel fejezem be az élő reménység áldásait tekintve:

a/ *ez a reménység a legsötétebb időkben fénylik fel a legcsodálatosabban*! Ha volt sötét, reménytelen pillanat Jézus életében, akkor az a főtanács előtt volt. Megkínozva, megalázva, halálra szánva, mégis ezt kiáltotta: *„Mostantól fogva meglátjátok az Ember Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján.”* (Mt 26,64) Mostantól! - ezt mondja. Jövőbeli győzelmét kiterjeszti a mindenkori mára. És ez a keresztyén ember élő reménységének titka, hogy már e világ problémái, a mindennapok szorításai között az Isten végső győzelmének a tudatában és a saját üdvösségének a tudatában él.

b/ *Ezt a reménységet a halál sem képes felülírni.* Megoltani, semmissé tenni. Hívő, reménykedő ember nem a halál felé halad, hanem az örökkévalóság felé, mint egy örökös, aki tudja, hogy mi vár rá. Így a keresztyén reménység a végső reménység, bizonyosság. Reménykedve élni, azt jelenti, hogy nem csavargója, kóválygója vagyok ennek az életnek, akit ide-oda hány-vet a sors szeszélye, hanem vándorként járok itt, akit hazavárnak, akinek minden megtett kilométerrel csak tovább nő a reménysége, mert egyre közelebb jut a végső beteljesedéshez. Próbáljuk meg így látni az életünknek azokat a közbenső állomásait, ahol néha olyan szomorúan veszteglünk.

c/ *ez a reménység felszabadulttá teszi az embert.* Péter kétszer is beszél erről, hogy „örvendeztek benne, noha most még szomorkodtok”. Különös dolog, hogy egymás mellett áll ez a két szó: „örvendeztek, noha szomorkodtok”. Éppen ez a keresztyénség titka, hogy ez a kettő

egyidejűleg van jelen az ember szívében. Az örvendezés és a szomorúság, vagy mondjuk úgy, a szomorúság és az örvendezés egyidejűleg. Mi általában úgy szoktuk ismerni, hogy vagy örvendezünk, vagy szomorkodunk. Amikor örvendezünk, nem szomorkodunk, amikor szomorkodunk, nem örvendezünk. Mi egyszer örülünk, vidámságban vagyunk, máskor bánatban szomorkodunk. Nos, éppen erről van szó, hogy a keresztyén reménység az, hogy amikor minden okunk megvan a szomorúságra, akkor is örvendezünk, mert a bánat mélységében is ott van az öröm a reménykedő ember szívében. A szív fájdalmát is beragyogja mindig valami felülről jövő tiszta derű. Valami csendes derű, olyan valami, ami a legválságosabb helyzetben is megszül egyfajt csendes, belső örömet. Természetesen fáj az ember szíve, majd meghasad és mégis átjárja a lelkét az a dicsőült öröm: a Krisztus halál felett is győzedelmeskedő erejébe vetett hitünk, reménykedésünk öröme.

Tudom, hogy terhek nehezednek reánk, a mindennapok gondjai sokszor felőrlik az idegrendszerünket, a kitartásunkat, sokszor a bizalmunkat is. Sokszor a mindennapi élet csak fájdalmat jelent, elhagy a derű és a jókedv, de éppen ezért próbáljuk megerősödni minden reggel abban az élő reménységben, amelyik számol az Isten lehetőségével. Ezzel az új dimenzióval - az Isten lehetőségével. Kezdjük ezzel minden reggel. Kapaszkodjunk ebben minden nap. A többit hagyjuk a reménység Istenére. Egy Luther-idézettel zárom: *“Az Evangéliummal olyan kincshez jutottunk, melynek neve nem pénz, nem vagyon, nem evilági hatalom, dicsőség és gyönyörűség, hanem reménység, mégpedig élő, boldog reménység, amely testünkben-lelkünkben megelevenít és boldoggá tesz-teljességgel, mindörökre.”* Vigasztallak titeket ezekkel a beszédekkel!